

[Lis Starcke]

børneåret indebærer, og de er godt klar over, at det ikke kun gælder danske børn. Det hedder jo også internationalt børnear. De er udmærket klar over, at der ligger en opgave i at hjælpe andre børn. Jeg behøver ikke at komme ind på al den nød, der er i udviklingslandene, eller hvordan vi både gennem UNICEF og andre af FNs organisationer kan hjælpe og også gør det i de nordiske lande, måske næsten mere end andre lande gør det. Derfor synes jeg ikke, det er nødvendigt at bruge flere ord på det.

Jeg mener, at det internationale børnear herhjemme brugt på rette måde kan benyttes til at skabe større viden om og større interesse for børns vilkår i andre lande. Jeg mener også, der kan vindes noget pædagogisk ved, at det går op for børnene, at de ikke blot skal have deres rettigheder, men at der også følger både pligter og ansvar med rettigheder.

Jeg har f. eks. interesseret læst om, hvordan LOE, Landsorganisationen af Elever, på deres delegeretmøde i oktober 1978 drøftede det internationale børnear, og det er deres udtalelse, jeg er glad for. Først giver de en udmærket, kortfattet redegørelse for nationalkomiteens sammensætning og opgaver, og derefter opfordrer de alle elevråd og fælles elevråd til at være med til at give det internationale børnear et indhold, til at støtte og deltage i de lokale komiteer, der findes, og til at arbejde for, at der oprettes lokale komiteer, hvor der endnu ikke findes nogen.

Yderligere vil de afholde et seminar i slutningen af marts, og dér vil de yderligere drøfte, hvad der kan gøres for at sikre børnenes rettigheder, for at få en bedre skole og for i det hele taget at styrke det internationale børnear. Ellers har vi mere været vant til at høre fra LOE, når det var krav, de ville have os til at opfylde. Derfor synes jeg, det er positivt, at der her er et ønske om at støtte og hjælpe.

Der er gjort opmærksom på børn i trafikken, at der her er et område, hvor vi må gøre en indsats, og jeg tror, alle partier er enige om, at her må vi virkelig sætte ind.

Jeg vil så gerne have fat på også, at børnene selv godt er klar over, at de måske kunne komme med ideer. De taler om legepladserne, som de synes er alt for stereotype, de ligner hinanden alle sammen, og børnene synes ikke, de har materialer nok til, at de selv kan

skabe noget, til, at de selv kan bruge deres fantasi, og det er jeg enig med dem i. Der er hæderlige undtagelser rundt omkring i Danmark, men jeg tror godt, at vi kunne gøre noget mere.

Så har man sat et foretagende i Vrå om børnenes Jord op som et udmærket forbillede, og det kan jeg såmænd også godt gå med til, men jeg vil sige med det samme, at det er ikke en ting, der formes af sig selv. Aktive og engagerede ledere og forældre er forudsætningen for, at sådan noget kan komme i stand, og det er også forudsætningen for, at det kan være levedygtigt.

Flere fritidsklubber er også en ting, som vi må arbejde for, og det hørte vi vist allerede at regeringen også er klar over.

Så er der her i børneåret foreslået forskellige ting, som skal henlede opmærksomheden på målsætningen. Der laves forskellige udstillinger, der udskrives en fotokonkurrence, som skal vise netop, hvor der er mangler, sådan at børn ikke får opfyldt deres behov, og så er der foreslået filmfestivals og også teaterfestivals, oven i købet internationale. Jeg tror ikke, det skal være internationalt. Jeg tror ikke, man skal lave disse foretagender så store, at det bliver nogle få børn, der er aktive, nogle få børn, der optræder, og der så er masser af skuffede børn. Vi ved godt, at det koster, og vi ved også, at det giver en masse ulemghed med mange små aktiviteter rundt omkring i kommunerne, men de gør netop børnene aktive og udvikler deres fantasi og foretagsomhed.

Når vi så går tilbage til, hvad der skal ske fra det offentliges side, så er den politik, som vi i det hele taget former herinde i folketinget, jo en politik, der gælder både voksne og børn, for børnene er også borgere. Nu har det været diskuteret meget, om børnene er forældrenes eller de er samfundets. Jeg mener, de er deres egne, men jeg mener, at de ikke helt kan klare sig, mens de endnu er mindreårige, og derfor er det godt, at forældrene holder allermost af dem og gerne vil gøre det allerbedst for dem. Så er de senere samfundsborgere, og derfor skal de også have deres rettigheder, ligesom vi andre har dem. Derfor synes jeg, det er udmærket, at vi benytter dette år til at henlede opmærksomheden på, at når vi drøfter boligpolitik, skal der tænkes på børnene, når vi drøfter byplanlægningspolitik, tænkes der på børnene,